

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

21.09.2020 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Czynności wykonane po zawarciu umowy pożyczki nie są objęte zwolnieniem z VAT przewidzianym dla usług pośrednictwa, wyrok NSA z 11 września 2020 r., sygn. I FSK 2030/17 _____ 3

Kwestia ustalenia maksymalnej nadwyżki kosztów finansowania dłużnego, jakie mogą stanowić koszty uzyskania przychodów, wyrok WSA w Warszawie z 8 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2591/19 _____ 4

Czynności wykonane po zawarciu umowy pożyczki nie są objęte zwolnieniem z VAT przewidzianym dla usług pośrednictwa, wyrok NSA z 11 września 2020 r., sygn. I FSK 2030/17

Sprawa rozpatrywana przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 11 września 2020 r. dotyczyła firmy udzielającej za pośrednictwem Internetu pożyczek krótkoterminowych i ratalnych na rzecz osób fizycznych. Spółka ta (Pożyczkodawca) zawarła umowę z zagranicznym podmiotem (nieposiadającym w Polsce stałego miejsca prowadzenia działalności), który miał świadczyć na jej rzecz usługi obejmujące większą część procesu udzielania pożyczek oraz ich bieżącej obsługi (Dostawca). Pożyczkodawca (jako podmiot zobowiązany do wykazania importu usług) wystąpił z wnioskiem o interpretację indywidualną w celu potwierdzenia, że czynności wykonywane przez Dostawcę składają się na kompleksową usługę pośrednictwa w świadczeniu usług udzielania pożyczek pieniężnych, która jest zwolniona z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT.

Z przedstawionego stanu faktycznego wynikało, że Dostawca był w szczególności odpowiedzialny za (I) pozyskiwanie informacji na temat pożyczkobiorców, sprawdzanie ich zdolności kredytowej, (II) zatwierdzanie wniosków, przygotowywanie umów pożyczki, wysyłanie dokumentów do pożyczkobiorcy (cała komunikacja odbywała się w imieniu firmy pożyczkowej), (III) udostępnienie kwoty pożyczki (poprzez wysłanie wiążącej instrukcji do banku), (IV) obliczanie odsetek/opłat/prowizji należnych od pożyczkobiorcy, (V) obsługę rachunków bankowych, z których/na które są wypłacane/zwracane kwoty pożyczek, (VI) podejmowanie kroków w celu uzyskania spłaty. W celu świadczenia ww. usług Dostawca miał także aktualizować system o nowe produkty, a także aktualizować odpowiednie dokumenty (ogólne warunki umów/umowy pożyczki).

Wynagrodzenie należne Dostawcy kalkulowane było jako ustalony procent przychodów Pożyczkodawcy z prowadzonej działalności gospodarczej.

W interpretacji indywidualnej Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie uznał, że realizowane przez Dostawcę czynności należy rozpatrywać odrębnie (nie stanowią one usługi kompleksowej) i że podlegają one opodatkowaniu według 23% stawki VAT (jako czynności o charakterze techniczno-administracyjnym). Stanowisko organu zostało podtrzymane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w wyniku czego sprawa trafiła przed NSA.

NSA nie zgodził się ze stanowiskiem organu i w konsekwencji uchylił wyrok WSA oraz interpretację indywidualną. Z uzasadnienia ustnego wynika, że za zwolnione z VAT należy uznać czynności wykonywane przez Dostawcę do momentu zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy czynności wykonywane po zawarciu danej umowy należy opodatkować według stawki podstawowej.

Komentarz eksperta

Wyznaczając granicę między czynnościami zwolnionymi a opodatkowanymi VAT, NSA zastosował kryterium stosowane powszechnie przez organy, polegające na uznaniu, że tylko czynności wykonywane do momentu zawarcia danej umowy (zmierzające do jej zawarcia) są zwolnione z VAT (jako pośrednictwo w zawarciu danej umowy), podczas gdy czynności wykonywane już po jej zawarciu (obsługa posprzedażowa/wykonywanie umowy) są opodatkowane według stawki podstawowej.

Warto mieć jednak na uwadze, że w odniesieniu do pośrednictwa ubezpieczeniowego sądy administracyjne zaczęły akceptować podejście, zgodnie z którym również czynności wykonywane po zawarciu danej umowy mogą być objęte zwolnieniem z VAT. Dotyczy to czynności, które mogą być uznane niejako za wstęp do kolejnej umowy pośrednictwa, np. w przypadku agenta ubezpieczeniowego, który podtrzymuje kontakt z klientem (np. poprzez udzielanie mu informacji o zawartej umowie) w celu zachęcenia go do zawarcia kolejnej umowy. Przez pozyskanie klienta należy bowiem rozumieć nie tylko jednokrotne nawiązanie relacji z danym klientem, ale doprowadzenie do zawarcia każdej kolejnej umowy na produkt finansowy/ubezpieczeniowy. Podejście to należy uznać za racjonalne i oddające rzeczywistość gospodarczą, a jako jego przykład można wskazać wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 4 czerwca 2020 r. (sygn. akt I SA/Go 119/20, orzeczenie nieprawomocne).

W związku z tym może pojawić się pytanie, czy NSA nie powinien zaprezentować analogicznego stanowiska również na gruncie okoliczności będących przedmiotem przedstawionego wyroku. W mojej opinii skutkowałoby to jednak zbyt szerokim rozumieniem pośrednictwa zwolnionego z VAT. Znaczna część czynności wykonywana jest bowiem przez Dostawcę bez udziału klienta/pożyczkobiorcy, a ich charakter wskazuje, że mamy do czynienia raczej z usługami typu

back office (o których Trybunał Sprawiedliwości UE wypowiedział się np. w wyroku z 13 grudnia 2001 r. w sprawie C-235/00 CSC Financial Services Ltd). Co więcej, może się pojawić wątpliwość, czy nie dotyczy to wszystkich usług świadczonych przez Dostawcę (tj. czy faktycznie obejmują m.in. wyszukanie klienta, doprowadzenie do zawarcia nim umowy). Z tego punktu widzenia w mojej opinii wyrok NSA należy uznać za korzystny dla podatnika.

ANETA GNIEWKIEWICZ
DORADCA PODATKOWY

Kwestia ustalenia maksymalnej nadwyżki kosztów finansowania dłużnego, jakie mogą stanowić koszty uzyskania przychodów, wyrok WSA w Warszawie z 8 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2591/19

Sprawa dotyczyła rozstrzygnięcia sposobu ustalenia limitu wysokości nadwyżki kosztów finansowania dłużnego, jaka może być przez podatnika ujęta w kosztach uzyskania przychodów.

Zdaniem DKIS, zgodnie z art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 14 pkt 1 ustawy CIT, wyłączenie, o którym mowa w art. 15c ust. 1 nie znajdzie zastosowania w przypadku: i) wystąpienia nadwyżki kosztów finansowania dłużnego w roku podatkowym w kwocie nieprzekraczającej 3 mln zł albo ii) wystąpienia nadwyżki kosztów finansowania dłużnego w kwocie wyższej niż 3 mln zł, ale nieprzewyższającej 30% tzw. podatkowej EBITDA.

WSA uchylił interpretację i stwierdził, że przepis art. 15c ust. 14 pkt 1 przewiduje niestosowanie regulacji przewidzianej w art. 15c ust. 1 do nadwyżki kosztów finansowania dłużnego nieprzekraczającej w danym roku podatkowym kwoty 3 mln zł. Zdaniem WSA wyraźnie zatem z treści art. 15c ust. 14 pkt 1 wynika, że przepisu ust. 1 nie stosuje się do nadwyżki kosztów finansowania dłużnego w części nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 3 mln zł. Skoro sam ustawodawca wyraźnie wyłączył zastosowanie przepisu art. 15c ust. 1 do tej części nadwyżki kosztów finansowania dłużnego, która nie przekracza 3 mln zł, to nie można dokonywać wykładni art. 15c ust. 1 w sposób, który obejmowałby również wskazaną kwotę, a w konsekwencji wbrew literalnemu brzmieniu art. 15c ust. 14 pkt 1 stosować wyłączenie wynikające z tego przepisu. Z ww. przepisu wyraźnie wyni-

ka, że nadwyżka kosztów finansowania dłużnego do kwoty 3 mln zł jest zaliczana do kosztów uzyskania przychodów. W sytuacji zatem, gdy u danego podatnika nadwyżka kosztów finansowania dłużnego przekracza 3 mln zł, to wskaźnik obliczony na podstawie EBITDA należy stosować dopiero do nadwyżki ponad wspomnianą kwotę 3 mln zł.

Komentarz eksperta

Spór z organami podatkowymi wynika z nieprecyzyjnej treści ust. 14, zgodnie z którym art. 15c ust. 1 nie stosuje się do nadwyżki kosztów finansowania w części nieprzekraczającej 3 mln zł.

Powyższy wyrok jest kontynuacją korzystnej dla podatników linii orzeczniczej WSA, zgodnie z którą, limit obliczony na podstawie 30% EBITDA należy stosować dopiero do nadwyżki kosztów finansowania dłużnego przekraczającej kwotę 3 mln zł. W konsekwencji kosztami podatkowymi byłaby nadwyżka kosztów finansowania w kwocie odpowiadającej 3 mln zł plus 30% EBITDA. Takie stanowisko było już prezentowane m.in. w nieprawomocnych wyrokach WSA we Wrocławiu z 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt I SA/Wr 7/19, WSA w Gdańsku z 8 maja 2019 r., sygn. akt I SA/Gd 287/19, WSA w Rzeszowie z 6 czerwca 2019 r., sygn. akt I SA/Rz 253/19, czy WSA w Warszawie z 19 czerwca 2020 r., sygn. III SA/Wa 2604/19.

Z drugiej strony, organy podatkowe wciąż konsekwentnie uznają, że 30% wskaźnik EBITDA należy stosować do całości nadwyżki kosztów finansowania. Natomiast wyłącznie w przypadku, gdy nadwyżka ta nie przekracza 3 mln zł, niezależnie od EBITDA podatnika, w całości może być ona uznana za koszt podatkowy. Takie profiskalne stanowisko zostało zaprezentowane m.in. w interpretacjach indywidualnych DKIS z 12 marca 2020 r., 0114-KDIP2-2.4010.22.2020.2.AM oraz z 26 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB-1-2.4010.260.2020.1.AW.

Biorąc powyższe pod uwagę, rozstrzygnięcie ww. wątpliwości nastąpi prawdopodobnie dopiero po zajęciu stanowiska przez NSA.

DANIEL SZCZEPANIK
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Zakres przedmiotowy pojęcia „wartość firmy”, o którym mowa w art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy CIT, jako podstawa dokonywania zaliczenia w ciężar kosztów uzyskania przychodów, wyrok NSA z 10 września 2020 r., sygn. II FSK 1263/18	6
Odpłatne wydanie przez gminę karty mieszkańca uprawniającej do ulg i zniżek nie podlega opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 8 września 2020 r., sygn. I FSK 1120/18	6
Świadczenie pieniężne wypłacone autorsko uprawnionym z tytułu odsetek pochodzących z lokowania pieniędzy im należnych na rachunkach bankowych OZZ jako rabat, uchwała 7 sędziów NSA z 7 września 2020 r., sygn. I FPS 2/20	6
Przesłanki istnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce, wyrok WSA we Wrocławiu z 10 września 2020 r., sygn. I SA/WR 286/18	7
Wartość firmy (goodwill) oraz wartość zgromadzonych środków pieniężnych należy wliczać do podstawy opodatkowania PCC w związku z umową sprzedaży ZCP, wyrok WSA w Warszawie z 8 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2577/19	7
Kwestia oceny czy środki otrzymane w ramach odszkodowania i rekompensaty stanowią przychody, a środki jakie spółka zapłaci na rzecz kontrahenta stanowią koszty, które składają się na dochód podlegający zwolnieniu z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT, wyrok WSA w Gliwicach z 9 września 2020 r., sygn. I SA/GL 9/20	8

Zakres przedmiotowy pojęcia „wartość firmy”, o którym mowa w art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy CIT, jako podstawa dokonywania zaliczenia w ciężar kosztów uzyskania przychodów, wyrok NSA z 10 września 2020 r., sygn. II FSK 1263/18

Brak jest tożsamości czynności prawnej sprzedaży przedsiębiorstwa oraz konwersji. Pojęcie kupna, użyte w art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy CIT, rozumieć należy jako sprzedaż, a zatem brak jest podstaw do amortyzacji wartości firmy powstałej w drodze najpierw nabycia wierzytelności, a następnie jej konwersji na świadczenie niepieniężne, jak to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Skoro spółka nabyła środki trwałe, wartości niematerialne i prawne w drodze konwersji wierzytelności na świadczenie niepieniężne, organ interpretacyjny zasadnie uznał, że kosztem podatkowym w przypadku ich zbycia będzie równowartość wierzytelności uregulowanej przez wykonanie świadczenia niepieniężnego, pomniejszona o dokonane odpisy amortyzacyjne.

Odpłatne wydanie przez gminę karty mieszkańca uprawniającej do ulg i zniżek nie podlega opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 8 września 2020 r., sygn. I FSK 1120/18

W świetle wyroku TSUE z 12 czerwca 2014 r. w sprawie C-461/12 (Granton Advertising BV), nie budzi wątpliwości, że sprzedaż kart mieszkańca (stanowiąca de facto sprzedaż „bonów rabatowych”), celem których jest ułatwienie mieszkańcom dostępu do usług publicznych, poprzez wprowadzenie lub poszerzenie zakresu ulg, bądź zwolnień z opłat, przy korzystaniu z tych usług, w następujących obszarach: publiczny transport zbiorowy; oświata, kultura i sztuka; sport i rekreacja; ochrona zdrowia; turystyka i wypoczynek, stanowi usługę, o której mowa w art. 8 ust. 1 ustawy VAT.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu, że jeśli mamy do czynienia z umową cywilnoprawną, to niejako automatycznie kwalifikuje się działalność nią objętą do dzia-

łalności gospodarczej. Gmina we wniosku wyraźnie wskazała na podstawę prawną w postaci uchwał, które z kolei dawały jej podstawę do podjęcia działalności w zakresie tworzenia kart mieszkańca i zbywania ich. Program skierowany jest do mieszkańców Tomaszowa Mazowieckiego i stanowi element polityki społecznej, realizowanej przez gminę, jak również narzędzie promocji, mające na celu zachęcenie osób do pozostawania i osiedlania się na terenie gminy. Niewątpliwie taka działalność gminy znajduje uzasadnienie chociażby w art. 7 ust. 1 czy art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminy, które to przepisy nakładają na gminę obowiązek działania, ujętego jako szeroko rozumiane zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej.

W konsekwencji, ta działalność, która w istocie jest usługą, w całokształcie nie wskazuje na jakiś ekonomiczny cel, ale właśnie na promocyjną działalność gminy. Taki charakter tej działalności sprawia, że nie można mówić w tym przypadku o tym, że gmina działa jak podatnik VAT. A więc sam charakter tych usług opisanych we wniosku, sprawia, że nie można gminy stawiać na równi z przedsiębiorcami.

Świadczenie pieniężne wypłacone autorsko uprawnionym z tytułu odsetek pochodzących z lokowania pieniędzy im należnych na rachunkach bankowych OZZ jako rabat, uchwała 7 sędziów NSA z 7 września 2020 r., sygn. I FPS 2/20

Świadczenie pieniężne wypłacone przez organizację zbiorowego zarządzania w rozumieniu art. 104 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, autorsko uprawnionym z tytułu odsetek pochodzących z lokowania pieniędzy należnych autorsko uprawnionym na rachunkach bankowych organizacji, można uznać za rabat (bonifikatę), o którym mowa art. 29 ust. 4 ustawy VAT w brzmieniu obowiązującym w 2008 r., obniżający podstawę opodatkowania w podatku od towarów i usług, należnym od kosztów inkasa będącego wynagrodzeniem, dla tej organizacji za usługi wykonane na rzecz autorsko uprawnionych z tytułu zarządzania prawami autorskimi.

Przesłanki istnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce, wyrok WSA we Wrocławiu z 10 września 2020 r., sygn. I SA/WR 286/18

W świetle wyroku TSUE z 7 maja 2020 r. w sprawie C-547/18 (Dong Yang Electronics sp. z o.o.) należy przyjąć, iż zdefiniowanie stałego miejsca prowadzenia działalności na potrzeby VAT, stanowi odrębną kwestię od obowiązków usługodawcy w tym zakresie. Te obowiązki reguluje art. 22 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z 15 marca 2011 r., ustanawiającego środki wykonawcze do Dyrektywy 112.

Wskazuje on, jakie elementy usługodawca ma obowiązek przeanalizować i jakie elementy mogą ewentualnie wskazywać na stałe miejsce prowadzenia działalności. Takimi elementami są: charakter usług oraz dane przekazane przez usługobiorcę, a także umowy łączące usługodawcę z usługobiorcą. Jeżeli z danych tych nie wynika stałe miejsce prowadzenia działalności, wówczas usługodawca jest upoważniony do uznania, że tym miejscem jest siedziba podmiotu.

W związku z tym, fakt ustalenia na podstawie innych danych przez organy, że stałe miejsce prowadzenia działalności na terenie kraju istnieje, nie uchyla uprawnień usługodawcy do zastosowania stawki 0%. Jak zastrzega art. 22 ust. 2 rozporządzenia UE, może to rodzić konsekwencje dla usługobiorcy, ale nie dla usługodawcy.

Z art. 22 ww. rozporządzenia wyraźnie wynika, że usługodawca ma dokonać analizy pewnego procesu myślowego, a nie sporządzić analizę, jak się tego domagały organy na etapie postępowania podatkowego. W związku z tym zarzut, że takiej analizy nie ma na piśmie należy ocenić jako zarzut bezzasadny, a na pewno nie prowadzący do przyjęcia, że spółka wiedziała o stałym miejscu prowadzenia działalności przez spółkę koreańską na terenie Polski.

Wartość firmy (goodwill) oraz wartość zgromadzonych środków pieniężnych należy wliczać do podstawy opodatkowania PCC w związku z umową sprzedaży ZCP, wyrok WSA w Warszawie z 8 września 2020 r., sygn. III SA/WA 2577/19

Należy zgodzić się ze stanowiskiem, że do podstawy opodatkowania PCC w związku z nabyciem ZCP wlicza się zarówno wartość firmy (goodwill), jak również wartość zgromadzonych środków pieniężnych kwalifikowanych jako rzeczy ruchome (sui generis). Co prawda sama wartość firmy nie może być uznana za prawo majątkowe i opodatkowana PCC, jednak w ramach zorganizowanej czynności, kiedy wpływa na wycenę przedsiębiorstwa jako całości, to oczywiście również jest niejako elementem tejże całości oraz sprzedaży i w takim przypadku podlega PCC. Nie może się zgodzić z taką interpretacją, która wyłącza elementy składników w ramach tego przedsiębiorstwa. Doszłoby bowiem do złamania istoty ceny sprzedaży w obrocie przedsiębiorstwem (ZCP).

Kwestia oceny czy środki otrzymane w ramach odszkodowania i rekompensaty stanowią przychody, a środki jakie spółka zapłaci na rzecz kontrahenta stanowią koszty, które składają się na dochód podlegający zwolnieniu z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT, wyrok WSA w Gliwicach z 9 września 2020 r., sygn. I SA/GL 9/20

1) W analizowanej sprawie otrzymane przez spółkę odszkodowanie czy też rekompensata, pozostają w bezpośrednim związku z przedmiotem działalności gospodarczej, która jest określona w zezwoleniu na prowadzenie przez spółkę działalności na terenie SSE. W takim przypadku, jeżeli taki związek występuje, to nie ma przeszkód, aby uznać, że takie przysporzenie powinno być rozliczone w ramach dochodu strefowego.

W niniejszej sprawie, spółka wskazywała we wniosku, że działa w ramach posiadanego majątku w postaci linii produkcyjnej. Fakt posiadania tego majątku jest przesłanką warunkującą zawarcie umowy ubezpieczenia, natomiast fakt prowadzenia w oparciu o ten majątek działalności jest przesłanką warunkującą dochodzenie rekompensaty od serwisanta, który spowodował awarię środka trwałego.

W tym zakresie także nie można zgodzić się z argumentacją organu, który twierdzi, że jeżeli dany rodzaj działalności gospodarczej nie jest wymieniony w zezwoleniu - to dochód z takiej działalności nie podlega zwolnieniu, albowiem takiego przysporzenia nie można traktować

jako źródła, które wyznacza przychody, koszty i w dalszej kolejności wpływa na dochód.

2) Koszt związany z zapłatą roszczenia na rzecz kontrahenta również powinien być traktowany jako koszt mający wpływ na dochody, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT. Poniesienie kosztów następuje w związku z działalnością prowadzoną na terenie strefy w oparciu o zezwolenie i poniesienie tego wydatku następuje również w ścisłym powiązaniu z uzyskaniem przychodu w postaci rekompensaty od serwisanta.

Nie budzi też wątpliwości, że koszt ten spełnia także ogólne warunki uznania go za koszt uzyskania przychodu, o których mowa w art. 15 ustawy CIT. Jest on bowiem związany z zachowaniem, zabezpieczeniem źródła dochodu. Nie wynika z jakiegoś nieracjonalnego i pozbawionego należytej staranności działania. Nie jest też kosztem wymienionym w art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy CIT.

W tym względzie faktycznie można powołać się na orzecznictwo sądów, które mówi, że przepis ten wyraźnie odnosi się do kar i odszkodowań, będących rezultatem nienależytego wykonania zobowiązania, nie zaś odszkodowań, które wynikają z niewykonania w ogóle tego zobowiązania. W niniejszej sprawie z taką sytuacją mieliśmy do czynienia, ponieważ nie miało miejsce nienależyte wykonanie zobowiązania, tylko częściowe jego niewykonanie, ponieważ rekompensata dotyczyła niezrealizowania określonego poziomu dostaw.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Określenie momentu powstania obowiązku i kursu przeliczeniowego walut dla dostaw towarów dla których określono okresowy termin rozliczeń , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 1 września 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.286.2020.1.PK	10
Skutki podatkowe w VAT zwrotu przez bank na rzecz klientów (kredytobiorców) odpowiedniej części pobranej wcześniej prowizji w związku z wcześniejszą spłatą kredytu , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 31 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.414.2020.2.IK	10
Skutki podatkowe w CIT podjęcia w trakcie roku podatkowego decyzji dotyczącej zaprzestania rozliczania według preferencyjnych zasad dotyczących ulgi IP Box, jak również decyzji o powrocie do korzystania z ww. preferencji podatkowej , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 28 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.202.2020.2.AR	11
Moment powstania obowiązku podatkowego w VAT w odniesieniu do usługi udzielenia subskrypcji czasowych. Moment wystawienia faktury dokumentującej wykonanie ww. usługi , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27 sierpnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.350.2020.2.JO	11
Kwestia poboru podatku u źródła z tytułu zakupu usług ubezpieczeniowych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.269.2020.2.IZ	12
Wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i zdrowotne wartości wypłaconego pracownikowi świadczenia wynikającego z zawartego z nim porozumienia w związku z rozwiązaniem stosunku pracy , decyzja Oddziału ZUS w Lublinie z 5 sierpnia 2020 r., sygn. DI/200000/43/570/2020	12

Określenie momentu powstania obowiązku i kursu przeliczeniowego walut dla dostaw towarów dla których określono okresowy termin rozliczeń, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 1 września 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.286.2020.1.PK

1) W analizowanej sprawie treść stosunku zobowiązaniowego, łączącego spółkę z kontrahentem, w ramach którego nastąpi uzgodnienie miesięcznego okresu rozliczeniowego rozpoczynającego się 26 dnia każdego miesiąca i kończącego 25 dnia miesiąca następnego, w którym to kontrahent ze z góry założoną powtarzalnością, będzie uprawniony do pobrania towarów z magazynu, spełnia wymagania niezbędne do rozliczania świadczeń częściowych (dostaw częściowych) na zasadach przewidzianych w art. 19a ust. 4 w zw. z ust. 3 ustawy VAT.

Spółka zobowiązana jest bowiem do pokrycia zapotrzebowania kontrahenta na określone towary w sposób przewidziany w umowie a więc zgodnie ze składanymi przez niego zamówieniami, które zawierają plan pobrań towarów z magazynu, a więc plan realizacji świadczeń częściowych (dostaw częściowych). Uzgodniony okres rozliczeniowy określa okres, w którym spółka będzie realizowała zapotrzebowanie nabywcy na określony towar. Przedmiot świadczeń częściowych (dostaw częściowych) jest sprecyzowany na podstawie zamówień kontrahenta oraz samej umowy. Kontrahent jest zobowiązany do nabycia (pobrania z magazynu) towarów przechowywanych dłużej niż 90 dni od dnia ich przemieszczenia przez spółkę do magazynu, pod warunkiem, że ich przemieszczenie nastąpiło zgodnie z zamówieniami kontrahenta, a więc zobowiązaniu dostawcy towarzyszy odpowiadające mu zobowiązanie nabywcy.

W stosunku zobowiązaniowym między stronami przyjęto więc, że dostawa będzie realizowana poprzez świadczenia częściowe (dostawy częściowe) i w związku z tym ustalono dla tychże dostaw częściowych, następujące po sobie okresy rozliczeniowe. Obowiązek podatkowy dla dostaw towarów dokonywanych na zasadach przedstawionych w opisie zdarzenia przyszłego, będzie powstawał z upływem ostatniego dnia każdego okresu rozliczeniowego na podstawie art. 19a ust. 4 w zw. z ust. 3 ustawy

VAT, w związku z czym prawidłowe będzie wskazywanie przez spółkę na fakturze dokumentującej te dostawy, ostatniego dnia przyjętego okresu rozliczeniowego jako daty dostawy.

2) Obowiązek podatkowy dla dostaw towarów dokonywanych na zasadach przedstawionych w opisie zdarzenia przyszłego będzie powstawał z upływem ostatniego dnia każdego przyjętego przez strony umowy okresu rozliczeniowego (na podstawie art. 19a ust. 4 w zw. z ust. 3 ustawy VAT), tj. będzie to data dostawy.

Natomiast kursem właściwym dla przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania, wyrażonych w walucie obcej na złote, będzie zgodnie z art. 31a ust. 1 ustawy VAT, kurs średni danej waluty obcej ogłoszony przez NBP na ostatni dzień roboczy poprzedzający ostatni dzień okresu rozliczeniowego lub ostatni kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny na ostatni dzień poprzedzający ostatni dzień okresu rozliczeniowego.

Skutki podatkowe w VAT zwrotu przez bank na rzecz klientów (kredytobiorców) odpowiedniej części pobranej wcześniej prowizji w związku z wcześniejszą spłatą kredytu, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 31 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.414.2020.2.IK

W opisanej sprawie bank świadczy usługę na rzecz kredytobiorcy/pożyczkobiorcy udzielając mu kredytu/pożyczki. Za wykonaną usługę bank pobiera wynagrodzenie w postaci m.in. prowizji z tytułu oddania kredytobiorcy/pożyczkobiorcy odpowiedniej kwoty środków pieniężnych do dyspozycji. Jak wynika z opisu sprawy w sytuacji wcześniejszej spłaty kredytu/pożyczki, bank zobowiązany jest do proporcjonalnego zwrotu kredytobiorcy/pożyczkobiorcy kwoty prowizji.

Tym samym, w wyniku dokonanego zwrotu prowizji należne bankowi wynagrodzenie ulega pomniejszeniu o kwotę dokonanego zwrotu. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że zwrot części prowizji skutkować będzie pomniejszeniem podstawy opodatkowania z tytułu czynności zwolnionych. Zatem, nie można uznać, że jest to czynność neutralna podatkowo.

Skutki podatkowe w CIT podjęcia w trakcie roku podatkowego decyzji dotyczącej zaprzestania rozliczania według preferencyjnych zasad dotyczących ulgi IP Box, jak również decyzji o powrocie do korzystania z ww. preferencji podatkowej, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 28 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.202.2020.2.AR

1) Wnioskodawca nie ma możliwości w trakcie trwania roku podatkowego, podjęcia decyzji o zaprzestaniu korzystania z preferencyjnego opodatkowania wynikającego z Ulgi IB Box, a następnie podjęcia decyzji o ponownym korzystaniu z ww. preferencji podatkowej. Dopiero składając zeznanie roczne wnioskodawca decyduje bowiem czy w ogóle oraz w jakim zakresie, skorzysta z preferencyjnego opodatkowania w stosunku do dochodu z kwalifikowanych praw własności intelektualnej osiągniętych w danym roku podatkowym. Preferencyjne opodatkowanie wnioskodawca będzie mógł zastosować w stosunku do dochodu uzyskanego ze wszystkich lub z części kwalifikowanych praw własności intelektualnej, o ile spełnione zostaną przesłanki wynikające z przepisów dotyczących IP Box, w tym dotyczących prowadzenia stosownej ewidencji.

Brak spełnienia wymaganych ustawą warunków do zastosowania ulgi IP Box w stosunku do dochodu/poniesionej straty z kwalifikowanego prawa własności intelektualnej spowoduje, że wnioskodawca w zeznaniu rocznym nie będzie mógł wykazać tego dochodu/straty jako dochodu/straty w stosunku do którego zastosował ww. preferencję podatkową. Z kolei niewykazanie straty z kwalifikowanych praw własności intelektualnych w zeznaniu podatkowym spowoduje, że niewykazana strata nie będzie podlegać odliczeniu w zeznaniu składanym za następny/kolejne lata podatkowe.

2) Natomiast w odniesieniu do rozliczenia straty z danego kwalifikowanego prawa własności intelektualnej należy stwierdzić, że rację ma wnioskodawca twierdząc, że o wysokość straty obniża się dochód osiągnięty w najbliższych kolejno po sobie następujących 5 latach podatkowych z tego samego kwalifikowanego prawa własności intelektualnej. Przy czym, należy zastrzec, że chodzi o stratę wynikającą z zeznania rocznego, wyliczoną z zachowaniem zasad przedstawionych odnośnie do pkt 1.

Moment powstania obowiązku podatkowego w VAT w odniesieniu do usługi udzielenia subskrypcji czasowych. Moment wystawienia faktury dokumentującej wykonanie ww. usługi, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27 sierpnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.350.2020.2JO

Jak wynika z informacji przedstawionych przez spółkę, udzielenie subskrypcji (na okres 1 roku, 3 lat lub 1 miesiąca) nastąpi z chwilą przesłania drogą mailową klientowi certyfikatu dostępu, a ich udzielenie nie będzie warunkowane płatnością, ani spełnieniem innych warunków. Ponadto przedstawiony opis sprawy nie wskazuje, aby dla usługi świadczonej przez spółkę ustalane były następujące po sobie terminy płatności. Dostęp do produktów w formie subskrypcji czasowej będzie przyznany na konkretny okres 1 roku, 3 lat lub 1 miesiąca, a początek i koniec tego okresu będzie wskazany na fakturze dokumentującej zakup całej subskrypcji, do której dostęp będzie przyznany w momencie przekazania certyfikatu dostępu.

Uznać należy, że obowiązek podatkowy dla sprzedaży subskrypcji czasowej (udzielanej na 1 rok, 3 lata lub 1 miesiąc), w okolicznościach niniejszej sprawy, będzie powstawał na zasadach ogólnych, określonych w art. 19a ust. 1 ustawy VAT, tj. z chwilą wykonania usługi. Przy czym w przypadku, gdy przed wykonaniem usługi udzielenia odnowionego dostępu do oprogramowania spółka otrzyma płatność, wówczas obowiązek podatkowy powstanie na podstawie art. 19a ust. 8 ustawy VAT, tj. z chwilą otrzymania płatności w odniesieniu do otrzymanej kwoty.

Odnosząc się do wątpliwości spółki w kwestii momentu wystawienia faktury z tytułu odnowienia subskrypcji należy wskazać, że w niniejszej interpretacji stwierdzono, że obowiązek podatkowy dla sprzedaży subskrypcji czasowej, będzie powstawał na zasadach ogólnych, określonych w art. 19a ust. 1 ustawy VAT, tj. z chwilą wykonania usługi.

W konsekwencji spółka powinna wystawić fakturę dokumentującą wykonanie ww. usług zgodnie z art. 106i ust. 1 i 2 ustawy VAT, tj. nie później niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wykonano usługę, jak również nie później niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymano zapłatę za odnowioną subskrypcję, jeżeli płatność ta zostanie otrzymana przed wykonaniem usługi.

Kwestia poboru podatku u źródła z tytułu zakupu usług ubezpieczeniowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 sierpnia 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.269.2020.2.IZ

Z przedstawionego we wniosku opisu stanu faktycznego wynika, że spółka nabywa szereg usług, tak w zakresie ubezpieczeń majątkowych, jak i osobowych. Usługi w zakresie polis ubezpieczeniowych świadczone są przez podmioty posiadające w tym zakresie stosowne licencje, zezwolenia, pozwolenia lub koncesje. Ubezpieczyciele nie są podmiotami powiązanymi ze spółką w rozumieniu art. 11a ustawy CIT. Część z ubezpieczycieli, od których spółka nabywa usługi w zakresie polis ubezpieczeniowych nie mają na terytorium Polski ani siedziby, ani zarządu w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy CIT.

O ile jest to zasadne oraz o ile istnieje taka możliwość, spółka samodzielnie nabywa od ubezpieczycieli polisy ubezpieczeniowe lub nabywa je za pośrednictwem wyspecjalizowanych w tym zakresie agentów lub brokerów ubezpieczeniowych. Pośrednicy ubezpieczeniowi nie są podmiotami powiązanymi ze spółką w rozumieniu art. 11a ustawy CIT. Część z pośredników ubezpieczeniowych nie ma na terytorium Polski ani siedziby, ani zarządu w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy CIT. W przypadkach uzasadnionych względami biznesowymi (np. możliwością wynegocjowania warunków korzystniejszych niż zostałyby zaproponowane spółce), spółka decyduje się czasami także na pośrednictwo spółki powiązanej, w rozumieniu art. 11a ustawy o CIT [dalej: Spółka powiązana], w zakresie nabycia wybranej polisy ubezpieczeniowej.

W przypadku, gdy polisy ubezpieczeniowe nabywane są przez Spółkę powiązaną, ale ubezpieczonym w ramach danej polisy ubezpieczeniowej jest wyłącznie lub m.in. spółka, koszty tak wykupionych przez Spółkę powiązaną polis ubezpieczeniowych przenoszone są następnie na członków grupy, w tym na spółkę - albo według ustalonego klucza alokacji albo w całości.

Mając na uwadze, że w przedstawionym opisie sprawy, płatności dokonywane przez spółkę za daną polisę ubezpieczeniową do-

tyczą świadczonych przez podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy CIT, usług ubezpieczeniowych, a usługi ubezpieczeniowe są usługami zbliżonymi do usług gwarancji i źródło należności z tytułu tych usług znajduje się na terytorium Polski, to spółka jako płatnik jest zobowiązana do poboru zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych, w myśl art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT. Płatnik powinien również dopełnić innych obowiązków formalnych wynikających z przepisów prawa podatkowego, w tym obowiązków informacyjnych.

Zatem, stanowisko, w związku z którym wydatki ponoszone przez spółkę na rzecz zagranicznych ubezpieczycieli z tytułu polis ubezpieczeniowych (zarówno w okolicznościach, kiedy płatność dokonywana jest przez spółkę bezpośrednio na rzecz zagranicznego ubezpieczyciela, jak i w okolicznościach dokonywania płatności za daną polisę ubezpieczeniową za pośrednictwem pośredników ubezpieczeniowych lub Spółki powiązanej), nie stanowią zapłaty za świadczenia, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT, a co za tym idzie spółka nie jest zobowiązana do poboru tzw. podatku u źródła od ww. płatności, uznaje się za nieprawidłowe.

Wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i zdrowotne wartości wypłaconego pracownikowi świadczenia wynikającego z zawartego z nim porozumienia w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, decyzja Oddziału ZUS w Lublinie z 5 sierpnia 2020 r., sygn. DI/200000/43/570/2020

Spółka zawarła z pracownikiem porozumienie w sprawie rozwiązania stosunku pracy, na podstawie którego wypłaciła pracownikowi odszkodowanie w wysokości pięciomiesięcznego wynagrodzenia. Wartość wypłaconego pracownikowi świadczenia wynikającego z zawartego z nim porozumienia w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, na mocy § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 1998 r., w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, będzie podlegać wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy.

KONTAKT

ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl